जन्मजन्मान्तरे दुःखी स नरः स्यादसंशयं ॥४०६॥

अपरं च यत् त्वं भेदमात्रेणापि तुष्टः। तदप्ययुक्तं। यतः सर्वो ऽपि जनो विद्रूपकरणे समर्थो भवति नोपकरणे। उक्तं च।

नाशयितुमेव नीचः परकार्यं वेत्ति न प्रसाधयितुं।
५ पातयितुमस्ति शक्तिर्वायोर्वृक्षं न चोन्नमितुं ॥४०७॥

दमनक आह। भो अनभिज्ञो भवान् नीतिशास्त्रस्य। तेनैतद्ब्रवीषि। उक्तं च। उत्तिष्ठमानस्तु परो नोपेक्ष्यः पथ्यमिच्छता।

समौ हि शिष्टैराम्नातौ वर्त्स्यन्तावामयः स च ॥४०८॥

तच्छत्रुभूतो ऽयमस्माकं मन्त्रिपदापहरणात्। उक्तं च।

१० पितृपैतामहं स्थानं यो यस्यात्र जिगीषते।

स तस्य सहजः शत्रुरुच्छेद्यो ऽपि प्रिये स्थितः ॥४०९॥

तन्मया स उदासीनतया समानीतो ऽभयप्रदानेन यावत्। तावदहमपि तेन साचिव्यपदात् प्रच्यावितः। अथवा साधिदमुच्यते।

दद्यात् साधुर्यदि निजपदे दुर्जनाय प्रवेशं।
१५ तन्नाशाय प्रभवति ततो वाञ्छमानः स्वयं सः।

तस्माद्देयो विपुलमतिभिर्नावकाशो ऽधमानां।

जारो ऽपि स्याद्गृहपतिरिति श्रूयते वाक्यतो ऽत्र ॥४१०॥

तेन मया तस्योपरि बधोपाय एष विरचितः। येन देशत्यागो मृत्युर्वा भविष्यति। तच्च त्वामुक्तान्यो न ज्ञास्यति। तन्मया युक्तमेतत् स्वा
२० र्थाय प्रतिष्ठितं। उक्तं च यतः।

निस्त्रिंशं हृदयं कृत्वा वाणी चेक्षुरसोपमा।

विकल्पो ऽत्र न कर्तव्यो हन्यात् तत्रापकारिणं ॥४११॥

अपरं विहृतो ऽप्येष सञ्जीवको ऽस्माकमुपभोग्यो भविष्यति। तदेकं तावद्वैरसाधनं। अपरं साचिव्यं भविष्यति तृप्तिश्चेति। तदुणात्रये ऽस्मि
२५ न्नुपस्थिते कस्मान्मां दूषयसि ज्ञाद्यभावात्। उक्तं च यतः।